

N:o 135.

Af Herr Jan Andersson: Om vidtagande af åtgärder för skyndsamt utarbetande af ny lag om vattenrätten.

Vid 1872 års riksdag väcktes af mig uti denna ärade Kammare motion (N:o 154) angående underdånig hemställan till Kongl. Maj:t rörande vidtagande af de ytterligare åtgärder, som kunde vara erforderliga för framläggande af fullständigt förslag till vattenrättens ändamålsenliga ordnande. Kammarens Tredje Tillfälliga Utskott afgaf deröfver utlåtande N:o 3, vid hvars behandling inom Kammaren den 28 Februari samma år (se sid. 327—346 af Kammarens protokoll) jag hade den tillfredsställelsen erfaras, att ingen enda af de många talare, som i frågan sig yttrade, förnekade vigten och det oafvisliga behovet af en snar lösning af denna för jordbruket och landets utveckling i många andra afseenden ytterst viktiga lagstiftningsfråga. Ingen sökte heller vederlägga de skäl, jag för min framställning anförde, utan det yttrades endast, att man med tålmod borde vidare avvakta framläggandet af det redan år 1863 begärda lagförslaget, och en högt aktad ledamot af Konungens rådkammare, som då var tillstädes, försäkrade, att Kongl. Maj:ts regering, utan aflåtande af någon ytterligare skrifvelse från representationens sida, i allt fall vore lifligt intresserad för att en lagstiftning rörande vattenrätten så fort som möjligt kunde åstadkommas. Det var på grund af denna försäkran och under antagande att den i Kammaren förda diskussion lika säkert skulle nå regeringens öron, som om en underdånig skrifvelse i ämnet aflåtits, Kammaren lät, efter återremiss af utlåtandet, slutligen för den gången vid hvad i ämnet förekommit bero.

Dermed afsågs uppenbarligen icke att, såsom man säger, nedmylla frågan. Tvärtom vittnade alla afgifna yttranden om det lifliga intresse, hvarmed denna frågas snara lösning motsågs. Frågan har för öfrigt den inneboende inre friskhet att den, huru den än undanskjutes, aldrig kan dö. Tålmod är visserligen nyttigt att ega. Men allting har sin naturliga gräns. Så ock tålmodet, äfven hos så-

dana personer, hvilka, lika med mig, hofsamt men fast yrka på vidtagande af nödiga lagreformer. Jag har i min förra motion, till hvilken jag tager mig friheten allenast hänvisa, sökt visa vådan för samhällets lugna och naturliga utveckling, om lagstiftningsarbetet icke framdrifves med den skyndsamhet och kraft, folkets billiga, men genom dröjsmål växande anspråk kräfver. Hvad jag då yttrat får nu endast ökad betydelse och större berättigande, då man uti Justitie-ombudsmannens senast afgifna berättelse angående ärenden, som af representationen hos Kongl. Maj:t anhängiggjorts, sidan 22, rörande utarbetande af förslag till ny lag om vatteurätten, läser de betydelsefulla orden:

“Detta ärende har sedan sist afgifna förteckning icke undergått vidare behandling“.

Och detta skulle innefatta beviset på det lifliga intresse Kongl. Maj:ts regering år 1872 försäkrades hysa för den snara lösningen af denna fråga, hvars behandling af 2:ne särskilda komitéer redan kostat staten 21,964 Riksdaler 71 öre.

Jag behöfver här icke göra några reflexioner, emedan de göra sig sjelfva. Hårda ord vill jag icke heller uttala, utan må saken tala för sig sjelf. Något vidare motiv torde emellertid icke erfordras för min förnyade vördsamma hemställan, att Riksdagen ville uti underdänig skrifvelse anhålla, det Kongl. Maj:t, så skyndsamt sådant kan ega rum, behagade låta vidtaga alla de ytterligare åtgärder, hvilka må vara erforderliga för att till Riksdagens pröfning framlägga fullständigt förslag till vattenrättens ändamålsenliga ordnande.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 28 Januari 1874.

Jan Andersson.